

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 659

NGƯỜI ƯA THÍCH NÓI NHIỀU DỄ DÀNG RƯỚC HỌA

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Năm ngày 30/09/2021.

Người ưa thích nói nhiều dễ dàng rước họa. Chúng ta cần hiểu rằng “*nói nhiều*” là nói những điều không cần thiết. Những điều cần thiết, những lời nói bổ ích, không vì ganh tị, không vì tự tư tự lợi, không vì danh vọng lợi dưỡng, không vì năm đục sáu trần, không vì hưởng thụ năm đục sáu trần, không vì tham sân si mạn thì nên nói. Những gì liên quan đến 16 tập khí này thì không nên nói.

Người xưa nói: “*Bệnh tự miệng mà vào, họa từ miệng mà ra*”. Đôi khi người nói thì vô tình, người nghe thì hữu ý. Vô tình đã tạo ra sự hiểu lầm, gây ra oán thù. Có một chuyện xảy ra trước đây mà đến bây giờ Thầy vẫn cảm thấy áy náy. Người đó quá tốt, quá tuyệt vời, rất thân thiết với Thầy, nhưng xung quanh người đó là những người trục lợi, lợi dụng. Đành rằng trên cao của họ là một người rất nổi tiếng. Thầy nhắc người đó cần phải cẩn thận với những người xung quanh, có thể họ sẽ khiến mình tán gia bại sản. Sau lời nhắc nhở đó, 5 – 6 năm nay họ không liên lạc với Thầy nữa. Rõ ràng “*bệnh tự miệng mà vào, họa từ miệng mà ra*”. Thầy quan tâm, lo lắng cho họ nên mới nói như vậy. Thầy xét lại thì thấy âu cũng là duyên nghiệp của mỗi người. Người xưa nói: “*Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã*”. Không dễ gì mà tự nhiên họ đến với nhau. Tất cả đều là duyên phận.

Những người không thật, không chân thành, làm việc không theo chánh pháp thì không thể gần Hòa Thượng, không thể tiếp cận được với Hòa Thượng vì những người hộ pháp xung quanh Hòa Thượng đã nhìn thấy hết và ngăn chặn không cho họ tiếp cận Hòa Thượng. Ngài Chung Mao Sâm (*bây giờ là pháp sư Định Hoàng*) là Tiến sĩ loại giỏi, là học trò của Hòa Thượng. Ngày mà Ngài Chung Mao Sâm xin rời bỏ nhiệm sở để đi xuất gia, vì Ngài là một người tài năng, đức độ nên vị Giáo sư ở trường đó đồng ý cho Ngài nghỉ dài hạn, nhưng bất cứ lúc nào Ngài quay trở lại họ cũng sẵn sàng đón tiếp. Vị Giáo sư ấy cho rằng con đường sự nghiệp ở trường Đại học mới có công danh phú quý, rồi đây Ngài sẽ quay về. Thầy Thái Lễ Húc cũng là một người quá tuyệt vời! Thầy Hồ Tiểu Lâm là một doanh nghiệp thành đạt, giàu có, cả một đời chân thành. Cô Vương Thục Phương cũng rất tuyệt vời! Xung quanh Hòa Thượng là những người tu hành chân thật và nghiêm túc. Họ là những người hết mình hi sinh phụng hiến, không một chút tư lợi.

Thầy là một người nhỏ bé, xung quanh Thầy cũng có những người có tâm hi sinh phụng hiến. Từ 10 năm trước, ngày Thầy giảng ở Thanh Hóa, có 6 thanh niên đi theo Thầy, trong đó 4 thanh niên từ miền Nam đến, 2 thanh niên từ Hải Dương lên. Sau khi Thầy giảng, họ gửi biếu cho mỗi người một phong bì. Các chị ấy nói là: “*Thầy*

vui lòng nhận phong bì để về làm công tác phiên dịch”. Thầy nói: “Nguyên tắc của tôi là không bao giờ nhận phong bì khi đi giảng, đừng chuyển thể thành những dạng hình thức khác”. Khi Thầy không nhận tiền thì 6 thanh niên kia cũng không dám nhận. Lúc đó Thầy rất khó khăn, rất khổ nhưng Thầy vẫn từ chối. Vậy mà sau đó các chị ấy không còn nghe pháp Hòa Thượng, không còn niệm Phật. Dù họ không còn tu cùng mình nữa nhưng họ không dám xem thường mình. Họ gặp mặt mình thì cảm thấy ái ngại ba phần.

Thế gian có câu: “*Rau nào sâu đở*”. Con sâu sống trong cây cải xanh khi thả vào cây cải ngọt thì không ăn được cải ngọt. Thầy nhìn thấy một con sâu to bằng ngón tay, có sừng trên đầu đã ăn hết cả một cây rau bạc hà. Nó chỉ ăn cây bạc hà chứ không ăn cây khác, sau đó Thầy không thấy con sâu đó nữa. Người xưa nói: “***Nghiêm sự xuất cao đồ, nghiêm phụ xuất hiếu tử***”. Hôm nay Thầy nói đạo lý này để mọi người phải ghi nhớ! Một vị Thầy với tâm hoàn toàn vì lợi ích chúng sanh không thể dung chứa những người đi lừa gạt, gian dối chúng sanh, dùng tài ăn nói khoát lác để làm việc gọi là “*Phật sự*”.

Hòa Thượng nói: “***Việc thiện phải đúng pháp, phải đúng với pháp luật mới là việc thiện***”. Nếu làm việc thiện mà sai trái thì không đúng. Thà không làm việc thiện để không làm những việc sai trái. Chúng ta phải tư duy đạo lý này! Chúng ta bị lừa gạt vì chính chúng ta thích lợi. Người xưa nói: “***Ngưu tâm ngưu, mã tâm mã***”. Chúng ta chỉ cần sống như người quân tử bình thường, “***vô công bất thọ lộc***”, cho dù không có công cũng không hưởng lộc thì làm sao mà bị gạt được. Cao hơn nữa, nhiều người dù có công cũng không hưởng lộc, hoàn toàn chỉ hi sinh phụng hiến. Chúng ta ngày này chưa làm được việc gì đã hưởng lộc, không chỉ hưởng vật chất mà còn theo dõi danh vọng. Tâm danh vọng rất đáng sợ. Thầy hôm nay nhắc điều này để mọi người phải ghi nhớ. Một người chân thật dù không đạt đến mức độ 100% nhưng chỉ cần chân thật 70% thì chúng ta đã nhận ra từ xa những sự không chân thật. Họ vừa nói ra, chúng ta đã nhận ra mùi tư lợi, mùi danh vọng lợi dưỡng. Hôm trước, họ nói với Thầy: “*Trang web này mà chạy tốt thì hai bên chúng ta làm việc thoải mái, không chướng ngại*”. Ngay sau đó, Thầy lập tức chặn số điện thoại, chặn ngay tức thì, không giao tiếp qua lại với họ nữa. Như vậy thì chúng ta không bị dính mắc vào mưu cầu trục lợi.

Khi Thầy dịch đĩa Hòa Thượng, Thầy rất tâm đắc ý nghĩa của từ “***quân tử***”. Chúng ta không phải là Hiền nhân hay Thánh nhân, không phải là Phật Bồ Tát, trước tiên cứ học làm một người quân tử. Người quân tử thấy khó thì dấn thân vào, thấy lợi thì ngoảnh mặt đi.

Ngày xưa, có một người vừa nghe thấy danh lợi thì đi ra sông rửa lỗ tai để chính mình như không nghe thấy danh lợi, không bị nhiễm danh lợi. Một người đang dẫn trâu đi ra sông uống nước, khi thấy vậy thì dắt trâu quay đi không cho trâu uống nước sông đó nữa vì không muốn con trâu của mình uống phải nguồn nước bị nhiễm danh lợi. Tất cả đó đều là biểu pháp, các Ngài làm ra biểu pháp để răn dạy thế nhân. Tất cả đều từ nghiệp của miệng, gọi là khẩu nghiệp.

Trong Kinh Phật dạy:

“Khéo giữ khẩu nghiệp, không nói lỗi người.

Khéo giữ thân nghiệp, không phạm oai nghi

Khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh không nhiễm”

Chúng ta nói chuyện với tâm lòng chân thành, mang lại điều tốt đẹp cho họ thì ta vẫn nên nói. Hòa thượng nói: **“Chúng ta nói một lần mà họ không nghe thì chúng ta nói hai lần. Chúng ta nói hai lần mà họ không nghe thì chúng ta nói ba lần. Chúng ta nói ba lần mà họ không nghe thì chúng ta nói nhiều lần. Chúng ta nói đến khi nào họ đuổi chúng ta, không cho chúng ta nói nữa mới thôi”**.

“Khéo giữ khẩu nghiệp, không nói lỗi người” không phải là chúng ta không nói gì. Điều quan trọng là chúng ta nói với tâm gì. Thậm chí chúng ta nói mà họ không nghe thì chúng ta phải mắng, nhưng điều quan trọng là chúng ta mắng với tâm gì. Làm sao chúng ta nở để người ta sai mà chúng ta không nhắc họ. Phật Bồ Tát, Thánh Hiền cũng bị hàm oan. Tổ Sư Đại Đức càng bị hàm oan nhiều hơn. Chúng ta cũng không tránh khỏi bị hàm oan. Điều quan trọng là khi chúng ta làm việc hoặc nói ra điều gì mà khiến người khác hiểu lầm thì chúng ta xem lại tâm của mình như thế nào, có phải tâm chúng ta vì người mà nói, vì người mà làm hay không. Nếu tâm của chúng ta vì người mà nói thì cho dù chúng ta bị hàm oan, bị thiệt thòi cũng không sao.

Ngài Tổ Sư Đạt Ma cũng bị hàm oan. Ngài Lương Võ Đế hỏi Tổ Sư Đạt Ma: **“Tôi đã xây dựng rất nhiều chùa chiền, đã giúp đỡ rất nhiều người xuất gia. Tôi có công đức gì không?”**. Tổ sư Đạt Ma trả lời rằng: **“Không có công đức gì!”**. Nhà Vua tức giận, không nghe giải thích, không hộ pháp cho Tổ Sư Đạt Ma. Ngài Tổ Sư Đạt Ma phải quay mặt vào núi 9 năm ngồi thiền. Nếu 9 năm đó Ngài được nhà Vua hộ pháp, có cơ hội nói pháp thì biết bao nhiêu người được nghe Phật pháp, được tu hành. Hòa Thượng nói: **“Giá như lúc đó Lương Võ Đế hỏi Tổ Sư Đạt Ma: “Ta làm như vậy có phước đức có nhiều không” thì chắc chắn Tổ Sư Đạt Ma sẽ trả lời: “Phước đức của nhà Vua vô lượng vô biên, không thể nghĩ bàn!”**. Nhà Vua không có công đức vì không có tâm Thanh Tịnh. Khi nào tâm Thanh Tịnh thì mới có công đức. Ngài Tổ Sư Đạt Ma chỉ vì một lời nói thẳng thắn mà chịu thiệt thòi 9 năm và nhiều người cũng phải chịu thiệt thòi trong 9 năm đó. Nhưng vì lợi ích chúng sanh, Ngài không thể nói sai.

Hòa Thượng nói: **“Người ưa thích nói chuyện, người nói nhiều sẽ dễ dàng rước họa, dễ dàng tạo khẩu nghiệp, Điều này rất đáng sợ! Do vậy người rō lý ở thế gian phải hết sức cẩn thận trong lời nói của mình. Nhiều người thế gian tạo nghiệp từ nơi khẩu nghiệp mà tạo nghiệp rất nhiều và rất nặng. Trong “Kinh Vô Lượng Thọ”, Phật đem khẩu nghiệp lên hàng đầu để nhắc nhở chúng ta: “Khéo giữ khẩu nghiệp”**. Đây là hàm ý nhắc nhở với dụng ý rất sâu sắc. Trong ba nghiệp thân khẩu ý thì khẩu nghiệp dễ tạo nhất, dễ dàng phạm phải. Trong tất cả các Kinh, Phật đều dạy chúng ta **“đoạn ác tu thiện”**, đều nhắc nhở chúng ta không tạo ba nghiệp thân khẩu ý.

Phật dụng ý đưa khẩu nghiệp lên hàng đầu, chính là để nhắc nhở chúng ta tu hành phải tu từ nghiệp khẩu. Hòa Thượng nói: **“Người tu hành niệm Phật chúng ta cầu nhất tâm bất loạn. Người nói nhiều, người ưa thích nói thì không thể nhất tâm”**. Muốn nhất tâm mà nói nhiều thì không thể nhất tâm, cho nên chúng ta phải hết sức cẩn

thận! Chúng ta làm giáo dục văn hóa truyền thống thì càng phải hết sức cẩn thận! Trong một ngày, chúng ta phải quán xét lại những điều mình đã nói ra có cần thiết không. Dù lời nói ra vô hại, không cần thiết thì chúng ta cũng không nên nói. Nhiều người phạm phải khoa ăn nói, họ nói hay, nói nhiều nhưng đó là những lời thừa không cần phải nói.

Gần đây, Thầy đều dành thời gian lên nghe các lớp học Zoom. Từ lâu mọi người đã nhìn thấy Thầy. Có hôm, sắp đến giờ lên lớp thì Thầy chuẩn bị đi trồng cây. Mọi người nhắc thì Thầy mới nhớ ra lịch học và chuẩn bị vào lớp. Sau khi Thầy chia sẻ, Thầy luôn nghe lại xem mình có nói lời thừa hay không, có nói điều gì không cần thiết hay không. Thầy không nói lời hoa mỹ. Người nói lời hoa mỹ rơi vào vọng tưởng. Người xưa nói: **“Lời chân thật thì không hoa mỹ. Lời hoa mỹ thì không chân thật”**.

Không nói nhiều là không nói những điều không cần thiết, không nói những lời nói thừa chứ không phải là không nói những lời nói cần thiết. Những lời cần thiết thì vẫn cần phải nói. Hòa Thượng nói: **“Thích Ca Mâu Ni Phật giảng Kinh thuyết pháp suốt 49 năm, không có một ngày nghỉ hè”**. Có những bộ Kinh Phật giảng trong 22 năm. Trong **“Kinh Đại Bát Nhã”**, Phật nói đi nói lại hơn 1000 lần về **“sắc bất dị không, không bất dị sắc”**. Phật nói về bản thể chân thật của mọi sự mọi vật không mà có, có mà không. Đó không phải là lời nói thừa. Phật nhắc đi nhắc lại nhiều lần đến như vậy mà chúng ta vẫn cho rằng mọi thứ là thật, không có gì là giả.

Những lời nói chân thật sẽ khiến chúng ta bị thiệt thòi, nhưng không phải vì thiệt thòi mà chúng ta không nói. Ai làm việc tốt cũng muốn mình được khen, được tán thán, được ghi danh tên tuổi. Nếu chúng ta chân thật làm hoàn toàn vì chúng sanh, không một chút tư lợi cho bản thân thì chúng ta làm. Đó không phải là nhiều chuyện, không phải là thích nói. Vì giáo dục, vì giáo hóa chúng sanh, vì chân thật lợi ích chúng sanh thì chúng ta phải nói.

Hòa thượng nói: **“Khẩu vi họa phước chi môn”, miệng là cửa của họa phước. Then chốt thành bại của cuộc đời con người là ở lời nói. Nhiều người không hiểu đạo lý này cho nên sai phạm rất nhiều**”. Có hai sự thành bại hoàn toàn khác nhau, chúng ta không nên hiểu nhầm. Thành tựu đạo nghiệp và thành tựu danh vọng lợi dưỡng. Đa phần chúng ta nhầm lẫn thành tựu đạo nghiệp với thành tựu danh vọng lợi dưỡng. Nhiều người hiểu nhầm, từ đó tu hành không có lực, niệm Phật mãi mà không nhất tâm vì luôn ở trong vòng danh lợi. Thành tựu của đạo nghiệp thì tâm rất an, tâm rất thanh tịnh. Thành tựu của danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ năm dục sáu trần thì tâm bất an, tâm phiền não.

Hòa Thượng nói: **“Hảo cảnh vô thường”**. Hoàn cảnh tốt là vô thường. Chúng ta không chọn thành tựu của danh vọng lợi dưỡng mà chọn thành tựu đạo nghiệp. Chân thật mà nói, người thật tâm, thật làm, nói lời chân thật thì bị thiệt thòi rất lớn. Có những lúc chúng ta vì chúng sanh, chịu thiệt thòi đến mức cắn răng mà nước mắt vẫn trào, không để cảm xúc dâng lên mà nước mắt vẫn trào ra. Hòa thượng nói: **“Chịu thiệt thòi là phước”**. Thật vậy! Sau thiệt thòi sẽ là phước.

Chúng ta là người học Phật, học đạo Thánh Hiền, chỉ nói những lời của người xưa. Hòa thượng nói: **“Tôi chỉ giảng giải, chú giải theo lời của Thầy tôi”**. Sách của Thầy để lại, Hòa Thượng y theo đó mà giảng giải, không thêm vào lời của mình. Chúng ta học theo lời dạy của Thánh Hiền, nói lời nói của Thánh Hiền, nói những điều mà chúng ta đã thật làm để khuyến khích người khác cùng làm với chúng ta chứ chúng ta không có nói cho hay, nói cho huyền bí. Chúng ta chỉ nói những lời nói mà chúng ta đã thật làm. Khi chúng ta chỉ nói những việc mà chúng ta đã thật làm thì chúng ta có một năng lực rất mạnh mẽ và có sức thuyết phục người khác. Nếu chúng ta sáo rỗng, nói những lời chính mình chưa thật làm thì khi nói xong, chúng ta cảm thấy phiền não, không hài lòng với lời nói của chính mình. Thầy nói chuyện dóc với bạn thì chỉ nói một lúc là cảm thấy mệt. Nhưng khi giảng một tiếng đồng hồ mỗi buổi sáng, hoặc tham dự những buổi diễn đàn thì Thầy không bị mệt. Có những buổi học, trước khi lên giảng Thầy cảm thấy rất mệt, trong người rất khó chịu. Nhưng sau khi kết thúc buổi học thì Thầy lại cảm thấy khỏe mạnh bình thường.

Hôm nay chúng ta học bài: **“Người ưa thích nói nhiều dễ dàng rước họa”**. Chúng ta chỉ nói những điều cần nói, chỉ nói những điều cần thiết, chỉ nói những điều lợi ích chúng sanh, lợi ích tha nhân. Những lời thừa, nói theo vọng tưởng của mình thì chúng ta không nên nói để không rước họa vào thân. Nếu chúng ta kết thúc 1200 đề tài mà quỹ thời gian vẫn còn thì chúng ta học 1200 đề tài tiếp theo. Hòa Thượng giảng Kinh thuyết pháp suốt 60 năm đều vì chúng sanh mà nói, không phải vì mình mà nói. Đó là những điều hữu ích cần nên nói.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!